

Galambok

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 21. szám, 2019. május 24.

Josef Sax, az apám, eleinte csak akkor vert, ha ivott. Később akkor is, ha nem. Azt hiszem, csak azért, hogy a verést természetesnek, az élet, a gyereknevelés eleve elrendelt részének láthassa. Vagy talán csak azt akarta, hogy ne kössöm össze magamban az ivást és az erőszakot; ne hihessem, hogy csak mert ivott, azért kapok. Égjen be a nyomorult lelkembe, és a verések rendszerességéből is azt szűrjem le, hogy azért mindennapi kenyérem a kín, mert rossz vagyok. Valóban rossz, sőt megszállottan gonosz. Egy átok. De nem. Ez túl komplikált, ő pedig nem volt ilyen furfangos. Egy állat volt csak, egy tagbaszakadt barom. Bár voltaképp őt magát szinte egyáltalán nem ismerem, csak azt, amit adott; arról pedig kétségtelen, hogy állati volt, vagyis emberi, nagyon.

Apám elérte mindig, amit akart, sosem vallott kudarcot. Bölcsnek is mondhatnám, hisz sikere titka abban állt, hogy mindig jól választott célpontokat. Sosem játszott olyan pályán, ahol veszthet. Mit tehet ellene egy gyermek? Semmit. Amíg ott voltam, mindig nyeresre állt, mindig bevihetett egy pofont, egy rúgást, bármit megtehetett, ő volt az atyaúrsten – mi más lett volna, ha egyszer soha senki nem üt vissza? Nem hiszem, hogy bármikor is nekiment volna bárkinek, aki nála nagyobb. Az is igaz, hogy Josef Saxnál nagyobbra nőni szinte lehetetlen.